

Πρόσφατα ένας φίλος έχασε τον πατέρα του. Δεν έχει σημασία ποιος, που, πώς. Είναι κάτι που συμβαίνει. Αρκετοί από εμάς, βρίσκονται σε μια ηλικία που είναι αναμενόμενο πλέον, ενώ κάποιοι άλλοι την έχουν ήδη ξεπεράσει.

Οφείλουν συνεπώς, να είσαι προετοιμασμένοι. Πλην όμως, όσο και προετοιμασμένοι να είμαστε, η πραγματικότητα συχνά μας ξεπερνά.

Όπως ο περισσότερος κόσμος, έτσι κι αυτός ο φίλος, ένιωσε πόνο, κενό και θλίψη για την απώλεια.

Ανταλλάξαμε τις απόψεις μας για αυτό, είπα ότι είχα να του πω, καθότι έχω βιώσει την αντίστοιχη εμπειρία.

Εννοώ ότι σε τέτοιες περιπτώσεις, λες, γράφεις κάτι που νιώθεις, όχι για να ελαφρύνεις τον πόνο της απώλειας, αυτό δεν γίνεται, αλλά να καταλάβει, η άλλη πλευρά, ότι είσαι “παρών”, ότι σε κάποιο βαθμό συμπάσχεις, ότι όσο μπορείς στηρίζεις.

Κάπως έτσι έγινε με τον φίλο μου, τον Φ., με τον οποίον κατοικούμε σε διαφορετικά σημεία της Ελλάδας, ως εκ τούτου η επικοινωνία μας γίνεται περισσότερο μέσω της τεχνολογίας και σπανιότερα δια ζώσης.

Χθες λοιπόν, μου έστειλε ένα μικρό κείμενο, όλες κι' όλες 168 λέξεις, και ακολούθως το αναρτώ, έχοντας, για προφανείς λόγους, αφαιρέσει ονόματα και τοπωνύμια.

Το αναρτώ, όχι μόνον διότι πιστεύω πως αποτελεί ένα έξοχο, λιτό, πολύ - πολύ ανθρώπινο

μνημόσυνο, αλλά διότι αποτελεί την ακτινογραφία του τόπου μας. Πολύ δε περισσότερο, αποτελεί την περιγραφή του πιο υγιούς τμήματος της Ελληνικής κοινωνίας.

Του εργατικού, του πολυπράγμονα, του φιλότιμου, του αυτοδίδακτου, του ταλαντούχου, του ανυστερόβουλου, του καλλιτέχνη Έλληνα.

Ως ελάχιστο φόρο τιμής λοιπόν, όχι μόνον στον αποθανόντα, αλλά προς όλες τις πολύπαθες γενιές του μεσοπολέμου, τούτο το κείμενο αποτελεί μια ακόμα ένδειξη για την εποχή μας, όπου τόσα αλλάζουν. Δυστυχώς φοβούμαι, ότι αυτές οι 168 λέξεις, δεν αποτελούν μόνον ένα ύστατο αντίο για τον πατέρα, αλλά και έναν αποχαιρετισμό σε μια Ελλάδα που ολοένα φθίνει.

*«Δεν θέλω να πω ότι ο πατέρας μου ήταν "κάποιος",
Γεννήθηκε το '31, ήταν το πέμπτο παιδί μιας οικογένειας που διασκορπίστηκε στην
Αμερικανική ήπειρο (Βοστώνη, Μάντσεστερ, Μπουένος Αίρες) και στην Αθήνα.
Σχολειό; Μέχρι την Δευτέρα Δημοτικού κι αυτή με το ζόρι...
Κουρέας από το 1952 μέχρι το 2000.
Ταυτόχρονα αγρότης (ελαιοκαλλιεργητής) από την νιότη του μέχρι και "πέρσι",
Ταυτόχρονα αυτοδίδακτος μουσικός (...επαγγελματικά κιθάρα-τραγούδι) από το 1965 μέχρι
το 1995, σε κεντράκι διασκέδασης που διατηρούσε, με Ελληνική μουσική για τους ξένους
επισκέπτες του τόπου
Ταυτόχρονα πατέρας, σύζυγος, παππούς...
Χάρηκε την ζωή σταγόνα- σταγόνα (όπως και τον "Ιωάννη Περιπατητή")
Δεν ζορίστηκε απ τις τόσες σκοτούρες, πάντα χαμογελούσε!
Έζησε με περισσή αξιοπρέπεια κι έφυγε με άλλη τόση, χωρίς τα μύρια προβλήματα υγείας
να κάμπτουν τον ακέραιο χαρακτήρα του!
Τον έλεγα Βάλντεγκαρντ και γελούσε, γιατί έστριβε με δικό του τρόπο το Moskvitch(!)
φορτηγάκι που για δεκαετίες είχε, ενώ η αγάπη του για τις μοτοσυκλέτες δεν κράτησε
πολλά χρόνια..
Ποτέ δεν με "ταλαιπώρησε" με τις αποφάσεις του...
Δεν γράφω άλλα, θα το βαρύνω πολύ.»*

